

enhver form for intervention. Endelig anbefales det, at Sikkerhedsrådet fortsætter FN's mæglingsvirksomhed i overensstemmelse med resolutionen af 4. marts 1964.

Der foregik mange underhåndsförhandlinger for at finde frem til et kompromisforslag, men dette viste sig umuligt, formentlig fordi Cypern følte sig overbevist om at kunne mønstre et flertal for det afroasiatiske resolutionsforslag. Efter ved en procedureafstemning at have givet dette prioritet, blev det vedtaget i udvalget den 16. december med 47 stemmer for, 6 imod (Albanien, Iran, Libyen, Pakistan, Tyrkiet og USA), medens 51 undlod at stemme (de vesteuropæiske lande, østblokken og en række latinamerikanske og afroasiatiske stater).

Efter en langvarig proceduredebat og flere procedureafstemninger besluttede de arabiske forslagsstillere den følgende dag at trække deres resolutionsforslag tilbage.

Den 18. december 1965 bekræftede *plenarforsamlingen* den i 1. udvalg vedtagne Cypern-resolution (res. 2077). Forslaget vedtoges med stemmetallene 47 — 5 — 54 og med samme stemmemønster som i udvalget.

1. udvalgs beretning: A/6166.

(Den 17. december 1965 vedtog *Sikkerhedsrådet* at forlænge Cypern-styrkens mandat for en yderligere 3-måneders periode indtil den 26. marts 1966).

Bestræbelser på regionalt plan med henblik på forbedring af det gode nabolik mellem europæiske stater med forskellige sociale og politiske systemer.

(Dagsordenens punkt 33).

Ovennævnte spørgsmål, der var rejst af Rumænien, blev drøftet i 1. udvalg på 3 møder den 17. og 18. december 1965. Det rumænske initiativ går tilbage til 15. samling. På 18. samling forelagde Rumænien et resolutionsforslag, der var uacceptabelt for Vesteuropa, dels fordi det omtalte kontroversielle nedrustningsforanstaltninger, specielt østlige planer om atomfri zoner, dels fordi det pålagde FN's generalsekretær at foretage en rundspørge hos en udefineret kreds „europæiske stater“, herunder utvivl-

somt Østtyskland, om de forholdsregler, der burde træffes for at forbedre forholdet mellem disse stater. Forslaget kom imidlertid ikke til behandling under 18. samling.

I den form, hvorunder Rumænien tog spørgsmålet op under 20. samling, var der i nogen grad taget hensyn til disse indvendinger, idet der dog stadig indeholdtes bestemmelser, der ville medføre, at generalsekretæren trådte i officiel forbindelse med Østtyskland. Et forslag fra bl. a. dansk side om at definere „europæiske stater“ som stater, der var medlemmer af FN eller af særorganisationerne, var uacceptabelt for Rumænien, der imidlertid indvilgede i at udelade de bestemmelser, der kunne siges at indebære en indirekte anerkendelse af Østtyskland. Herved blev det muligt for Rumænien at finde medforslagsstillere ikke blot blandt medlemmer af Warszawa-pagten (Ungarn og Bulgarien) og uforpligtede stater (Sverige, Finland, Østrig og Jugoslavien), men også inden for NATO-landene, idet Belgien og Danmark fandt det ønskeligt at støtte det selvstændige rumænske initiativ.

I resolutionsforslagets endelige form blev:

1. den voksende interesse for gode nabolik og samarbejde på alle områder mellem europæiske stater med forskellige sociale og politiske systemer hilst velkommen;
2. betydningen af øget kontakt mellem disse lande med henblik på styrkelse af freden og sikkerheden i Europa understreget;
3. de europæiske landes regeringer anmodet om at intensivere deres bestræbelser for at forbedre de indbyrdes forbindelser med det formål at tilvejebringe en atmosfære af tillid, som vil gøre det muligt effektivt at drøfte de problemer, som stadig stiller sig i vejen for afspænding i Europa og hele verden;
4. det besluttet fortsat at have opmærksomheden henvendt på forholdsregler, som kan fremme nabolik og samarbejdet i Europa.

Det fremgik klart af indlæg fra *østlandene*, at man på det hold ikke nærrede synderlig sympati for de rumænske bestræbelser for at formidle øst og vest. Det erkendtes, at der havde fundet en vis udvikling sted i positiv retning i forholdet mellem de europæiske